

РАДОВА РАДА

Тираж за 1917 рік

№ 1	№ 2	№ 3	№ 4	№ 5	№ 6	№ 7	№ 8	№ 9	№ 10
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Адрес редакції в місто
У КИЇВІ, ІНСТИТУТСЬКА, 22.
Телефон редакції 44-80. Почт. адреса № 373.
РАДОВА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМІЧНА І ЛІТЕРАТУРНА.
Виходить по-дня, окрім неділей і днів після великих свят.

Умови друкування оголошень

На IV сторінці

Вартість 1 рядка в 1 випуску... 40 коп.

Особливі умови... 1 рядок в 1 випуску... 1 руб. за 1 рік.

Контракт відкритий від 10-го до 31-го грудня.

Ціна окремого 15 п.
М у Києві
В провінції 16 п.
на поштовах

№ 162.

Субота, 14 жовтня 1917 року.

№ 162.

Від Кохтори.

Контракт „Нової Ради“ повідомляє шановних передплатників, що далі не може висилати газети тим, хто платив по старим розцінкам. Високі ціни на папір (за сім місяців—збільшення на 600%) примушують нас з 1-го листопада підняти плату за газету до 4 карб. 25 коп. на місяць і прохати всіх старих передплатників хоч два останні місяці року доплатити різницю.

Отже нові передплатники мають прислати за 1 місяць 4 карб. 25 коп. за 2 м. 8 карб. 40 коп. Старі передплатники, хто вносив з обрахунку.

1 карб. 60 коп. на місяць мають дослати	на листопад.
2 " 30 " " " " " " " " " " "	2 карб. 65 коп.
3 " 50 " " " " " " " " " " "	1 карб. 95 коп.
	— карб. 75 коп.

на листопад і грудень.
5 карб. 20 коп.
3 карб. 80 коп.
1 карб. 40 коп.

З 1-го листопада газета буде висилатися тільки по новій або доповненій платі.

ТРОЦЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ. УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕАТР.

Сьогодні, 14-го жовтня: **МАРУСА БОГУСЛАВКА**, др. на 4 д. 15 одм. Старийгородський.

15-го у педіло, ранком: НЕВОЛЬНИК. — вечором: НЕ ТАК СКЛАДЛОСЬ ЯК ЖАДАЛОСЬ.

16-го: БУРЛАКА. — Готується до вистави, Зудермана: ОГНІ ІВАНОВОЇ НОЧІ. Режисер Гаєвський.

Олександрівська ул. № 12. **2-й ГОРОДСЬКИЙ ТЕАТР** Олександрівська ул. № 12.

Український театр під орудою М. Садовського.

Сьогодні, 14-го жовтня: **СТРАШНА ПОМСТА**, драма на 5 картин Червонька.

15-го СУГІА, Комедія на 4 дії Карпенка-Карого. — 16-го: ВІЙ, опера на 4 дії Кропивницького. — Квитки продаті.

Київ, 14 жовтня 1917 року.

Самостійництво Литовська конференція федералізм? ренція в Стокгольмі ухвалила резолюцію про незалежність Литви та участь її заступників, як незалежної держави, на мировій конференції. Ще далі пішов литовський сойм, що зібрався був у Вільні на початку місяця вересня. Він не тільки ухвалив незалежність Литви, що має установити скликана у Вільні Установча Рада литовського народу, а навіть за спільку з Німеччиною висловився, як що вона візьме на себе повинність оборонити інтереси Литви на мировій конференції. Посередно на це пристає й національна конференція литовська в Стокгольмі, бо серед її резолюцій читаємо, що вона підтримує обрану на сойм національну литовську Раду, скільки остання творить волю литовського народу.

що українці ніби весь час дурили російську демократію: на язиці були, бачте, федералістами, а потай—самостійниками і тільки тепер це самостійництво виявили. З порівняння литовської та української справи ця газета може нарешті зрозуміти, яка є різниця між федералізмом і самостійництвом. Од себе хіба додамо тільки, що ми ніколи і ні з чим не тайлися і коли б були прихильниками самостійництва, то зробили б так, як і литовці,—тоб то цілком одверто і ясно поставили б про проблему самостійного існування української держави. І коли ми цього не робимо, то висновок з цього виходить зовсім не той, за який хапаються заступники російської демократії.

Лісова справа на Україні.

Розглянемо тепер, в межах газетної статті, постанови про до лісової справи громадських та революційних організацій на Україні, а саме: Всеукраїнського селянського з'їзду 1 червня, Укр. Парт. Соц.-Фед. 25—28 червня, Конференції Укр. Парт. Соц.-Револ. 15—19 липня і Всеукр. Ротин. З'їзду 14 липня.

Всі ці громадські організації та партії одноголосно висловлюються за 1) скасування приватної власності на землю і за передачу її в український земельний фонд; 2) за передачу в той же фонд державних земель. Ліс не виключається, на їх так само накладає свою державну руку цей новий суб'єкт права власності—український народ. — „Ліси, води, всі інші підземні багатства в межах України признаються власністю усього народу“. — „Річки, ліси, копалини і всі інші природні багатства переходять в користування всього трудового народу“. — „Ліси, води і підземні багатства в межах України так само переходять на власність краю“. Таким побитом що до права власності всі вище перелічені українські організації, стоять на одному ґрунті, розходяться вони на тім, в які економічно-соціальні форми має перейти право власності народу на землю. Всі, окрім парт. Соц.-Револ., стоять за передачу сільсько-господарських земель на розпорядження Українському Союму, — отже, націоналізація земель, а соціалісти-револ. ба-

жають щоб землею порадкували, на основі урівнювального принципу, сільські громади, крайові та всеукраїнські земельні комітети, — отже, соціалізація земель. На менш твердому ґрунті стоять також партії в лісовій справі. Всеукр. сел. з'їзд, конференція соц.-федер. і з'їзд соц.-револ. виділяють постанови про ліс в окремі пункти, але тільки останні висловлюються про те, хто має право розпорядження народними лісами: вищі крайові органи самопорадництва та Український Сойм.

У.

Народний розум, поскільки він проявив себе через народних представників в демократичних організаціях, добре знає, що ліс для малоліскої України має велику вагу і що їх треба оберегти, особливо коли страх одібрання лісів та ще без виступу, жене власників поспорити, поки ще в час, вибрати в лісів найбільш прибутковий. Всі постанови що до охорони лісів краю від нищення та вирішення лісової справи законодавчим шляхом, об'єднуються постановами з'їзду представників земельних комітетів на Україні 26—28 липня. Народ жодявляє ні бюрократичним лісоохоронним комітатам, нікому другому, окрім себе, і бачає доглянути за лісами державними, селянськими, приватними та іншими через свої земельні комітети. Ніхто проти цього не може сперечатися, але треба взяти на увагу от що: Постанови представників земельних комітетів, передають усю лісову справу, що до рубок лісів та їх розчинок, майже цілком повністю земельним комітатам, котрі заступають в своїй діяльності губерні. лісоохор. комітети (повиткові не було воєві) з значним поширенням завдань і обсягу: 1) приєднуються державні ліси; 2) усі рубки, а не так, як було досі, мають робитися по планам лісового господарства, затверджених комітатами і 3) комітети установлюють повитові такси на ліс. На жаль, з постанов не видно, хто ж буде в повитовому комітеті завідувати лісовою справою, кевже ж тільки члени комітета?

Ніби то так, бо п. 8 каже, що „спеціалісти при вирішенні лісової справи запрошуються з правом державного голосу“. Як же представники земельних комітетів, уявляють собі таку справу охорони лісів від нищення, то де страшенна помилка. Бо коли вся лісова справа повинна перейти до комітетів, то треба заснувати лісові відділи, котрими відали б, під деглядом комітета і під його керівництвом, спеціалісти, обрані Всеукраїнською лісовою спілкою і затвержені комітетом, бо інакше вийде, як би з завогів відставити інженерів, котрих запрошував б в правом державного голосу, а діло вели б не спеціалісти. Не можна ставати на той самий шлях, як який ставало старе правління, до речі, лісову справу нетямущим людям. Лісова справа—твердий орієнт і не кожний його розсудить. Окрім того комітатам стільки діла, що вони просто не будуть мати змоги сами,

без організованої допомоги спеціалістів керувати лісовою справою.

Постанови з'їзду представників Земел. Коміт. України мають на нашу думку ще один не зовсім безпечний пункт: „Гроші за вирубанний ліс вносяться в державну касу на біжучий рахунок повитового земельного комітата аж до вирішення питання про ліс“. Відбираючи гроші за вирубанний ліс, разом відбирають у власника всяку охоту до охорони лісу і він фактично робиться „чужий“ лісу. Це небезпечно. Поки незорганізована на певному ґрунті охорона лісів земельними комітатами не можна знімати з земельних власників права власності, а значить, і обов'язку охороняти ліс. Що небудь з двох: або ж відібрати ліс до крайового уряду з охороною їх урядовими крайовими лісничими і лісною сторожею (тоді гроші за виліткою платні по охороні в тому рахунку і на лісові відділи комітетів, можна вносити кудя треба); або ж лісів та грошей поки що не відібрати, а тільки поставити власників під організованій, а не пасеровій, як було досі, контроль комітетів.

П. Бородавський.

3 газет та журналів.

Спадщина В „Голосі Минувшого“ Микола ІІ. (№ 5—6) оповідає про мандрівки Микола ІІ по Європі. Цікаво, як його навчав державного розуму Еміль Лубе, бувший президент французької республіки.

Лубе розповідає, що він радив Миколі дати скоріше конституцію на основі автономізму, щоб то дати ряд краєвих парламентів, з імперським на чолі.

Цар зазвяд, щоб знав тоді хоч по небудь про автономізм, а невідоме завжди лякає; до того ж страх перед соціал-демократами перемігав над усіма іншими міркуваннями.

Лубе постарався наочно показати цареві, що соціал-демократи зовсім не страши. Тепер одбувається пікаве переймання спадщини Микола ІІ. Соціал-демократи (російські) показали себе зовсім не страшними, але самі вони перейняли (од нього?) нерозуміння автономізму.

Суворини Комісар в справах України. Іни ІІ. Стаблицький та представник Генерального Комітету поляк. Пилькевич виступили з листом до редакції газет, в якому протестують проти наклепу „Живого Слова“ та „Вечернього Времени“, ніби в складі Центральної Ради єть 12 німецьких офіцерів.

На основі відомостей генерального комітету заявляємо категорично, що в складі Центральної Ради нема ні одного австро-німецького підданця, навіть асимільованого.

Код „Веч. Време“ та „Живое Слово“ не назовуть імен тих, кого вони ніби мають фотографії, то їх виступ буде вважатися клеветницьким. Обидві ці газети видають Суворини сиди і очевидно вони мали зробити наклеп, і ясно, що ніяких фотографій чи документів у них нема.

Самогонка.

Коли б наші селяне так жваво та рвисто ставились до інших справ, як до науки виробу горілки, то ми б за цих три роки війни далеко попередили з технічного боку не тільки німца, а самого Едсона. Я бачив приладдя виробу самогонки на Смоленщині, Могилівщині та Київщині. Яких тільки немає самодільних інструментів: туби, трубочки, жбані і шаблички, баняки, місця, цедри, самовари, кухлики, шкляночки... Фабрика тай годі! Все це я бачив в 1916 році в Ярцеві Смоленської губернії в канцелярії станового пристава. Тут же стояла і самогонка різних сортів то жовта, як пиво і смердюча, як ам'як, то прозора, як криштина вода, з приємним солодким запахом.

Це, — піднімає пристава пляшку смердючої самогонки, — вироблена в Михайлівці Буньніним. Пить ніяк не можна, один сморід, але я надіюсь, що через який місяць практички дію налагодились... А оце, — піднімає пристава другу пляшку, — чиста як слюда, і прийма як нектр р. Дніпро! робили. Тут у нас єть такі колонії. Чудово уміють робити горілку. Смайніше миколаївки!

У Смоленській губернії селяне роблять самогонку приладно, не ховуючись. Торк и бачив таку картину. Недалеко од села Буяново на березі Дніпра, в холодочку, лежить гурт селян. Посеред них стоїть „гуральня“: залізна плічка, на ній баня, накривий мискою і обмазаній гліною. В пробити миску вставлена трубка, яка йде через цедер з водою, а від другої кінцеї трубки підтавляється друга миска, куди капає самогонка. Нісяя годин двох частування, селяне настільки стали веселими, що почали грати, танцювати та співати частушки:

І зачем нам п'ять ханжу,
Коль єсть самогонка...
Ех, Расешия моя,
Родная сторонка!..
Таке саме робить і на селах України. Розказують, що в Ровитині, підчас ярмарку, селяне виносять на базар самогонку і прилюдно продають по 4 карб. пляшку.

— У мене жинівочка.
— У мене меляєвочка.
— У мене варюлянка, смашна та солода і голова не болять...
П. Гасилю.

В Генеральному Секретаріаті.

Секретарство фінансів.

Під проводом генерального секретаря проф. Тузан-Барановського має відбутись засідання комісії, складеної з представників вищих фінансових установ Києва, представників цукроварства і ще деяких. На засіданні має розглядатись про-кт доповнення інструкції прав-тельства генерального секретарства фінансів. По цьому

